

[Udenrigsministeren]

over det, at jeg ikke nåede herop før hr. Pelle Voigt.

Jeg har citeret her i dag, hvad statsministeren sagde under åbningsredegørelsen i diskussionen om 3. maj-dagsordenen. Hr. Anker Jørgensen har så her – og vistnok også ved andre lejligheder – givet sin fortolkning af, hvad det var, statsministeren sagde, men hr. Anker Jørgensens fortolkning er for vidtgående. Det bed jeg mærke i at hr. Gert Petersen også var opmærksom på. Og når hr. Anker Jørgensen overfortolker, hvad statsministeren har sagt, så er det lidt bagvendt at bruge det som grundlag for et angreb på statsministeren.

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne minde om, at socialdemokratiet i september 1984 vedtog et nyt arbejdsprogram, hvori der er et kapitel, som har overskriften »Fred og tryghed gennem samarbejde«. Det indledes med ordene: »Arbejdet for afspænding, nedrustning og fred må gives fornyet styrke«.

Dette er meget kort baggrunden for socialdemokratiets politik, og jeg bliver nødt til at fremhæve det, fordi udenrigsministerens udtalelser også har gjort et meget stærkt indtryk på mig. Ministeren har faktisk meddelt os, at regeringspartierne ikke kan acceptere socialdemokratiets dagsorden, fordi 3. maj-dagsordenen har en fremtrædende plads eller der henvises til 3. maj-dagsordenen, som er udtryk for folketingsflertallets politik.

Når jeg kæder dette sammen med socialdemokratiets arbejdsprogram, er det meget enkelt, fordi 3. maj-dagsordenen er indbygget i vores arbejdsprogram med meget få ændringer. Det står ordret i vores arbejdsprogram. Ja men hvad forestiller man sig da egentlig vi skal snakke om i Dyvigudvalget, som vi afgjort vil deltage i og deltage positivt i af de grunde, jeg nævnte i et tidligere indlæg? Man forestiller sig da vel ikke, at socialdemokratiet skal være parat til at forlade 3. maj-dagsordenen, som er folketingsflertallets og såmænd også befolkningsflertallets politik, samt formuleringen i vores arbejdsprogram? Er det det, som er grundlaget for Dyvigrapportens forlængelse i form af et folketingsudvalg? Det bekymrer mig, men det vil vi selvfølgelig få afklaret, når vi går i gang med arbejdet i udvalget.

Jeg er glad for, at hr. Bjørn Elmquist var så venlig at minde om det efterhånden helt selvfølgelig, at socialdemokratiet har en klart positiv holdning til medlemskabet af NATO. Det kommer jo ikke bag på os, i hvert fald ikke på os alle sammen. Men det undrer mig alligevel lidt, at hr. Bjørn Elmquist ligesom sagde, at de nedrustningsinitiativer, som f.eks. socialdemokratiet har foreslået, og som repræsenterer et flertal i dette folketing, i alle forbindelser, før de føres frem i alle internationale organisationer, skulle have det blå stempel fra NATOs generalsekretær. Nu ved jeg godt, at hr. Bjørn Elmquist sagde ikke netop generalsekretæren, men NATO. Det kan dog vist ikke være rigtigt. Det er klart, at vi må drøfte Danmarks sikkerhedspolitik med NATO, med den organisation, vi frivilligt har tilsluttet os, men det kan ikke være klart, at alt, hvad vi foretager os til fordel for nedrustning og afspænding, skal godkendes af NATO først.

Så blot til hr. Gert Petersen. For os er problemet om førstegangsbrug af atomvåben fortsat et uhyre vigtigt punkt, og det er det også i NATO-forbindelse. Men FN-resoluitionen, som den blev fremsat af de tre nævnte lande, var, som jeg tidligere har nævnt, formuleret forkert efter vores mening, idet den ikke tog hensyn til det, der er de egentlige realiteter, nemlig Warszawapagten og NATO, hvor de kæmpemæssige atomvåbenlagre jo findes. Men som bekendt står der netop i 3. maj-dagsordenen om spørgsmålet om en international aftale om forbud mod anvendelsen af atomvåben ved førstegangsbrug, at dette skal forhandles bl.a. mellem NATO og Warszawapagten. Socialdemokratiet er derfor fuldstændig i overensstemmelse med 3. maj-dagsordenen også i den holdning, vi har indtaget til resolution L 12.

Når det er sagt, kan jeg ikke se, hvorfor regeringen ikke skulle kunne tage initiativet til en bred debat i NATO eller i en eller anden NATO-forbindelse om NATOs atomvåbenpolitik og denne politiks indvirkning f.eks. på et lille medlemsland som Danmark, som ligger helt specielt, har de nordiske traditioner og arbejder med planen om en nordisk atomvåbenfri zone. Jeg synes også godt, man kunne tage spørgsmålet om førstegangsbrug op og også stop for prøvesprængningerne, som regeringen jo selv har indtaget en positiv holdning til i FN.